

Ne pametuj, ločuj!

OD KANGLE DO CVETLIČNEGA LONCA

Hecno je, kako včasih poteka življenje ... Povedala vam bom svojo zgodbo.

Pred več kot 30 leti sem bila narejena še po starem modelu kangel za mleko. Bila sem najmodernejša kangla, kar jih je bilo takrat. Lepa, sijoča in sveža, tako da je bil lastnik tovarne kar ponosen name. Moja svetlo siva aluminijasta barva je na soncu kar žarela in dobesedno vabila po mleku. Tako sem nekaj časa sedela na policah proizvajalcev in čakala, kdaj bo prišel moj čas. Gledala sem mimoidoče stranke in bila polna adrenalina. Nekatero moje prijateljice so bile že izbrane, in kar naenkrat me je začelo skrbeti, če bom sploh kupljena in izkusila svoje prvo uradno mleko. Kar naenkrat pa se pred mano znajde nek gospod, po zgledu kmet, ravno primeren zame. Tako me vzame v roke in že sem videla v njegovih očeh, da bom imela srečno življenje.

Takoj ko sem prišla na kmetijo, sem že zavohala značilni kmečki vonj, o katerem so mi pravile starejše kangle. Kmetija je bila po zgledu ena lepših iz vasi in bila še kar urejena. Prišla si me je ogledat tudi kmetova žena – gospodinja, ki je zgledala stroga, a sem ji bila takoj všeč. Kasneje so k nam prišli tudi sosedge in bila sem kar preponosna, ko me je lastnik hvalil čez in čez. Tako me je odpeljal v hlev, kjer bom verjetno tudi preživljala večino časa. V njem je bilo kar deset krav, zraven mene pa še tri druge kangle. Ena je zgledala še kar nova, a je bila majhna, druga je bila ena starejših, tretja pa je bila večja od mene. Vse pa so bile že navajene in domače. Bile so tudi zelo prijazne in mi dale nekaj nasvetov pri delu, npr. kako lažje loviti ravnotežje, če je preveč mleka, ali pa kako se še bolj utesniš, da se mleko ne spridi. Tako sem večino svojega življenja – kar 30 let preživela mirno in pričakovano, prav tako, kot so mi napovedali že v tovarni.

Neke noči pa je bilo strašno neurje. Bliskale so se strašne strele, pihal je mrzel veter, kmet pa me je pozabil zunaj. Bilo me je zelo strah, krave so mukale, ko pa je prišel močan sunek, me je odnesel čez bližnji breg. Kotalila in kotalila sem se, čez ceste, poti, hribčke, skoraj celo noč. Končno sem se zbudila v mirnem, tihem jutru, a nisem vedela, kje sem. Vse je bilo novo, ljudje, hiše, niti ene kmetije ... Kje sem, kako sem se znašla tu, kaj pa moj kmet ...? Bila sem obupana, ležala sem v jarku ob cesti, vsa umazana. Sploh si nisem bila več podobna. Nisem vedela, kaj naj, ustvarjena sem

bila namreč za shranjevanje mleka, zdaj pa ... Tako sem kar nekaj časa nemočno ležala v obcestnem jarku in premišljevala o svojem življenju.

Naenkrat pa se pred mano znajde po izgledu prijazno dekletce z liziko v ustih. Takoj ko si me je nekoliko ogledala, je bila navdušena nad mano. Komaj me je vlekla po cesti do majhne, a sila prikupne hišice, ki je bila okrašena z veliko rožami vseh vrst. Pokazala me je svoji babici, ki je bila očarana, ko me je videla. Pohvalila je punčko in se ji zahvalila. Bila sem presenečena, saj sem vendar že stara in polna prask ter umazanije. A sta me šli s punčko umiti in očistiti, jaz pa sem bila še vedno zmedena. Noč sem preživela pri njiju in moram reči, da mi je bilo kar lepo.

Naslednje jutro pa me je babica odnesla na vrt, ki je bil prečudovit. Na njem je rasla temno zelena trava, ducat majhnih grmičkov in celi šopki različnih rož. Vrt je izgledal kot iz pravljice. Bil je tudi poln starih stvari, ki so bile na prvi pogled za na odpad, ampak so se čudovito zlile z rastlinjem. Na primer staro razpadlo kolo, na katerem so bile obešene rože, pa nek velik čevelj, iz katerega je prav tako kar buhtelo zelenje, in še. Takrat se mi je posvetilo!. Vsi ti predmeti so veliko več kot le odpadek, vključno z mano. Tako je tudi mene prijazna babica »predelala« in vame posadila prelepe modre nemofile. Postavila me je zraven starega, a očarljivega lonca s cvetličnim vzorcem, ki mi je povedal, da je tu že kar nekaj časa, kar tudi potrди njegovo modrost. Tudi njega so nekoč zavrgli in ga pustili gniti na starem odpadu, a ga je prav tako našla ta stara babica in je zdaj tu. Dekletce in babi sta se še malo ukvarjali z detajli na meni, tako da sem bila na koncu skoraj neprepoznavna. Kmalu sta dami odšli, saj se je že bližala noč, jaz pa sem se medtem seznanila s preostalimi člani vrta. Spoznala sem, da ima večina podobno zgodbo kot jaz, in bila sem kar presenečena, da nas ljudje po vsem, kar naredimo zanje in smo del njihovih življenj, na koncu kar pozabijo. Ampak smo pa hvaležni za take ljudi, kot sta babica in punčka. Brez njiju bi verjetno še vedno ždela v tistem pustem jarku ali pa na kakšnem ogromnem smeti. In to je bil začetek mojega novega življenja.

Od tistega dne naprej sem vsak dan srečevala veliko mimoidočih. Uživala sem v toplih sončnih žarkih, pa tudi v mrzlih, deževnih dneh. Spoznavala sem nov način življenja, za katerega sploh nisem vedela, da obstaja. Včasih so me prišli ovohavat tudi vaški psi in moram priznati, da mi ni bilo všeč, ko so name nekateri spustili svojo rumeno tekočino. Ponoči me je prišla pozdravit tudi sosedova mucka, ki je včasih tudi spala ob meni in mi dajala malo topline. Nekateri sprehajalci so me tudi fotografirali in

me občudovali kot kanglo posebne vrste. Velikokrat se je k meni prišla igrati tudi tista punčka, ki je iz dneva v dan odraščala v pametno, dobro dekle. Zdaj sem tudi razumela, kaj ljudje mislijo s tem, ko rečejo, da čas mineva tako hitro, a tako počasi.

Tako, povedala sem vam svojo zgodbo in upam, da ste se iz nje naučili nekaj novega, kot sem se jaz.

Vanesa Balantič, 8. razred OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok

Mentorica: Bogdana Mohar